

oni, ki vendar v naglici, kar se da, kratijo in kračijo lepi jezik slovenski!...

U. Kteri svet mi daš na vse to, — kdaj čem pisati *šč*?

T. Moja misel je ta: ali *a*) napravimo lastno znamnje, lastno pisme za ta glas, ali *b*) ostanimo pri navadnem *š*, ali pa *c*) pišimo, kakor so poskušali v XVI. veku, *šč*, ker je vsaj nekoliko manj osorno in ne kazi tolikanj pisma, ne žali ne očesa ne ušesa.

U. Popolnoma se blezo vendar ne moremo ogniti *šč*, post.: košček, ubošček, ščapin, Leščan, Novomeščan itd.

T. V besedi košček je nepotrebna ta pisava (*šč*), in bolje je pisati košek iz kosec; ubošček iz ubošec, in *š* se le zavoljo naslednjega *č* ostro izrekuje; namesti ščapin sem jaz slišal le capin iz capa; iz Lesce se prav lepo da razlagati in pisati Lesčan; tako tudi Novomeščan itd. Moj svet je torej, da se piše, kadar je treba, *šč* nam. *šč*.

U. Dejva poslej pisati tako, serčnost veljá!

P a š n i k.

Pravo spoznanje učiteljskega stanu. Vsak učitelj mora spoznati, da poprej, preden postane kdo učitelj in hoče ljudi izobraževati, mora biti sam dober človek, t. j. pravi izgled in ogledalo za svoje učence. Učitelja morajo vsi njegovi učenci lepo spoštovati; on pa mora biti tudi spoštovanja vreden, in vsak učenec mora biti prepričan, da je učitelj človek, kterege vsi razumni in dobri ljudje cenijo in ljubijo zavoljo tega, ker je umen in njih dobrotnik. Učitelj mora biti odkritoserčen do svojih učencev, če hoče, da so mu tudi odkritoserčne otroške serca, in po teh serca staršev. Učitelj mora svojim učencem podariti ves svoj čas, ves svoj trud, vso svojo skerb, ljubezen in vsega. — Ljubi učiteljski brat! bodi pravičen in dobrotljiv do vsakega! Delaj vselej in vse s keršansko ljubeznijo in miloserčnostjo; ljubi druge iskreno, da bodo drugi tebe ljubili; postreži vsem, in tudi drugi bodo tebi postregli; bodi pravi oče svojim učencem, pa bodo tudi oni tvoji dobri otroci; pazi vedno na svoje učence, pa bodo tudi oni marali za tvojo besedo. Nobenega otroka ne odlikuj preveč od drugih, če se sam ne odlikuje, in ki to zasluži. Če so starši kterege otroka pre-

možni ali ubožni, gosposki ali kmečki, imenitni ali prosti, to naj jih v šoli ne razločuje. Varuj se, da nepravilno in po licu nedolžnih serc svojih učencev ne razžališ. Bodi pravičen in mož beseda. Ne misli, da otroci ne previdijo tvojih osnov in namer, ampak vedi, da ti otroci že na obrazu berejo željo, ki ti iz serca kreše in lice obliva z žarkom iskrenosti, pa te tudi spoznajo, če si hinavski. Otroci se ne dajo tako hitro oslepiti, kakor kdo misli. Otroci so ostri sodniki naših besed in djanj. Dober duh ali hudoben, ktereга učitelj diha, se kaže v vsem, kar učitelj stori, in z njim dihajo ravno tako tudi učenci. Vsaka hinavščina učiteljeva in vsaka njegova zvijača je kakor mraz, ki zatira njezne cvetice, ter pogubljuje vse lepe lastnosti.

P i r h i.

Veliko saboto
Popoldne je že,
Zvonovi veselo
K vstajenju budé.

Otroci veseli
Pa k mami tekó,
Za pírhé rúdeče
Jo pros'jo lepó.

Ali mater ubožno
Solzice topé,
Otrokom kaj dati
Za pírhé ne vé.

V ljubezni jih gleda,
Objema serčno,
Potem jih tolaži
In reče takó:

„Preljubi otroci,
Vbročiti kaj ni,
Ubožcem se tako
Velikrat godi.

Le pojdite v cerkev,
Molite lepó,
Že Bog blagoslovil
Nas reveže bo.“

Otroci pobiti
Vsi v cerkev gredó,
Bogu potožili
Nadlogo so vso.

Ko k domu pa príde
Zdaj družbica ta,
Na mizi stojita
Pletarica dva.

Lej v enem so pírhí
Rudecí kot mak,
In v drugem po peki
Je bel popertnjak.

To stríček poslali
So v hišo za god, —
Kdo drugi pa vendar
Ko oče sirotí?

A. P.